

[Finansministeren.]

fandt anledning til at omtale en helt anden sag, der ikke vedrører dette lovforslag, og som der ingen grund er til at knytte yderligere bemærkninger til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Peter Nielsen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om afgift af konsum-is.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 41, fremsættelsen i tidenden sp. 36).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Peter Nielsen: Da man i 1947 inddrog konsum-is under beskatningen, var der nogen tvivl om, hvordan en sådan beskatning kunne etableres. Der kunne ikke som f. eks. ved tobaks- og chokoladefabrikation føres den fornødne kontrol på basis af råproduktet, og man fandt ej heller en beskatning efter værdien af den færdige vare tilrådelig, idet man vel næppe kan sætte bande-rolle på ispinde. Man nåede derfor til det resultat, at afgiften skulle lægges på det færdige produkt som en literafgift, altså efter at råvaren ved behandlingen var opsvulmet, så skat på luften har man haft hele tiden, eller det er måske mere rigtigt at sige det på den måde, at skatten fastsattes under hensyn til, at der var sket en opsvulmning af produktet. Kontrollen med beskatningen voldte vel heller ikke større vanskeligheder, idet man selv for en ispind kan afgøre, hvor mange centiliter is den indeholder. Man havde altså altid kontrol med rumfanget, der dannede grundlag for beskatningen.

I de senere år er fremkommet en ny isvare i mere blød kvalitet, og da enhver ny vare her i Danmark får et engelsk navn, er den blevet betegnet som soft-ice; den

har i følge sagens natur et mere ubestemt volumen. Da den udleveres til udsalgene som en art halvfabrikata og i hvert tilfælde kan ændre volumen på udsalgsstedet, har beskatningen af denne soft-ice voldt nogle vanskeligheder, når man skulle ligestille den med den almindelige, mere faste is. Hertil kommer også, at den ved salg til forbrugere bliver solgt på øjemål. Man har derfor måttet forhandle med de enkelte virksomheder om beskatningsformen, altså tillægget for opsvulmning, og en sådan beskatningsform har derfor kunnet have tilfældighedernes præg, navnlig da isen om sommeren ved det større salg nemmere kunne få den store opsvulmningsprocent, medens der ved det mindre salg om vinteren kunne være en mindre, når varen havde tid til at falde sammen.

Nærværende lovforslag tager derfor blot sigte på at få hele dette forhold ind i mere faste rammer, og de prøver, man har kunnet udtage, giver grundlag for at antage, at en svulmningsprocent på 75 vil være rimelig og derfor vel også i tråd med den nuværende praksis. Der er altså ikke tale om en ny skat eller om en forhøjelse af den hidtil værende, men kun om en praktisk klargørelse. Den almindelige gammeldags is-creme har en opsvulmningsprocent på mellem 80 og 100, så muligvis vil fabrikanter af denne vare synes, at soft-icen bliver lempeligere beskattet end den mere hårde is. Omvendt vil måske visse soft-icefabrikanter mene, at beskatningen af deres produkt er forholdsvis højere, men erfaringen viser altså, at de 75 pct. vil være det rimelige.

Størrelsen af minimumsafgiften for den enkelte virksomhed var i sin tid genstand for megen debat, da man nærede frygt for, at den kunne ødelægge de mindre virksomheder, og den blev da også i sin tid nedsat fra de foreslåede 2 000 l til 400 l. Imidlertid foregår iscremefabrikation nu så godt som altid industrielt, og en minimumsafgift er derfor ikke påkrævet, men medfører kun administrativt besvær, hvorfor den foreslås ophævet, da der alligevel ingen virksomheder findes i dag, der fremstiller under 400 l iscreme årligt.

Lovforslaget tager altså kun sigte på at lovfæste en administrativ praksis, og jeg skal derfor anbefale det.